

Jak se točí Na lovu

A ještě fotka na památku. Ondřej Sokol (uprostřed) a lovec Jiří Martinek (vlevo) se soutěžícími.

Foto PRÁVO – Petr Horník (6)

Vědomostní soutěže zažily v Česku zlatou éru na přelomu století, pak se z obrazovky až na čestnou výjimku AZ kvízu v ČT vytratily. Stojaté vody rozčeřil až pořad Na lovu, jenž z kvízového zápolení udělal moderní, zábavnou, ale přitom stále inteligentní show.

Jiří Sotona

„Krásný podvečer, vítejte Na lovu! Má tento tým šanci porazit jeden z nejbystřejších kvízových mozků Česka? Já věřím, že má! Pojďme si dnešní soutěžící představit,“ energicky pronáší moderátor Ondřej Sokol v záběru kamer.

„Byls dobrej,“ ozve se z reproduktorů jako hlas boží režisér Michael Čech, jenž na dění dohlíží z přenosového vozu, zaparkovaného hned vedle ateliéru. „Kamaráde, na to, že jsi točil do jedny v noci, tak jsi jako znovuzrozený,“ poznamená směrem k Sokolovi, jenž pohotově odvětlí: „Jako fénix z Rosákovy popela povstal.“

Početný štáb pohybující se v potměšlém zákulisí se rozesměje, což není poprvé ani naposledy. Vtípky, které moderátor pronáší jak v záběrech naostro, tak s vypnutými ka-

merami pomáhají setřást nervozitu i z týmu čtyř soutěžících. Do dnešního rána se neznali, avšak záhy čeká každého z nich souboj s časomírou a poté konfrontace s lovcem, při nichž musejí prokázat svůj všeobecný rozhled. Jen tak mohou uspět proti jednomu ze čtyř stálých lovců, kteří dosud měli ve většině epizod navrch.

„Ti, kteří lovci uniknou a zvítězí ve finále, si výslednou částku rozdělí mezi sebe rovným dílem,“ pronáší moderátor předepsaný text a pak se nečekaně otočí na jinou kameru, přesněji řečeno na osobu za ní: „A Barunko, všechno nejlepší k narozeninám!“ Zákulisím zazní potlesk, z něhož je dotyčná kameramanka viditelně v rozpacích.

Až se na obrazovku dostane epizoda, jejíž natáčení jsme sledovali, tuto scénku v něm

neuvidíte. Dobře však ilustruje takřka rodinnou atmosféru, která v ateliéru v Dolních Jirčanech v okrese Praha-západ panuje. Televize Nova nasadila soutěž Na lovu v polovině loňského srpna, takže na rozdíl od soutěžících, kteří se v každém díle musejí nejprve poznat, je štáb už sehraný. Zatímco na účastníky doléhá závažnost souboje, kde jde nejen o peníze, ale i o to, aby si u svých blízkých a známých neuřízli ostudu, režisér a jeho družina vypadají, že se při natáčení dobře baví.

Ani po roce není pořad hotový

Dobrá nálada v zákulisí se jistě podepisuje na úspěchu pořadu, který ve všední podvečer sleduje třetina televizních diváků

ve věku 15–54 let. Samostatné speciální díly s VIP hosty, které se vysílají v hlavním večerním čase, pak lákají kolem milionu lidí.

„Musím říct, že všichni, kteří ten pořad děláme, ho milujeme a dáváme do něj všechno. Neustále se dohadujeme, říkáme si, co bylo špatně, bereme si každou kritiku,“ svěří se kreativní producentka Veronika Mikysková.

Aniž by ji režisér Michael Čech slyšel, její slova později potvrdí: „Dodnes se o všechno hádáme – v dobrém. Stále tvoříme, není to hotová věc. Nikdy nevíte, v jaké náladě přijde lovec, jak se mu bude dařit. Nevíte, jaký bude tým, proto hodně záleží na tom, abychom ho před natáčením dobře sestavili a aby měl šanci lovce porazit.“

***Neustále se dohadujeme,
říkáme si, co bylo špatně,
bereme si každou kritiku***

VERONIKA MIKYSKOVÁ

Jakmile se ateliérem znova rozlehne režisérovo „akce!“, Ondřej Sokol spustí: „Dnes začíná Radka.“ Sotva to řekne, uleví si jedním nepublikovatelným výrazem. „Promiňte, Luci, to nebylo na vás,“ otočí se na první soutěžící, třiatřicetiletou pokladní z Prahy, jejíž jméno popletl. „Dnes začíná Lucie,“ opraví se.

V krátké pauze vizážistka přepudruje moderátorovi čelo a asistentka režie Jana Šimáková udělí poslední instrukce soutěžící. „Tady si stoupněte špičkami. Nemusíte koukat přímo na Ondru, ale můžete před sebe. Takže v pohodě, všechno jsme si řekli už předtím,“ ujišťuje se pohledem do očí.

„Tak Ondro, prosím, akce!“ ozve se z režie a časomíra začne ukrajovat z minuty, během níž musí soutěžící odpovědět na co nejvíc otázek položených moderátorem. Co správná odpověď, to 5000 korun, které se Lucie posléze pokusí obhájit v souboji s lovcem.

Ondřej Sokol ze sebe v rychlém tempu sype otázky: „Historické sídlo Karlovy univerzity v Praze se jmenuje jak? Jak stříhali malého chlapečka v písni Vladimíra Mišíka? Dřevěné tyče se stupínkem užívané v cirkusech na ‚ch‘ se nazývají? Doplníte název filmu, ve kterém si zahrál dvojroli Jan Werich? Až přijde...“

Lovci bývali soutěžícími

Lucie za minutu nashromáždila 35 000 korun, s nimiž předstupuje před jednoho z tajemných lovců. Do jeho příchodu netuší, na koho dnes vyšla „směna“, ale svěří se, že doma

Za výběr lovců můžete poděkovat kreativní producentce Veronice Mikyskové.

Než se objeví jako obávaný Doktor Vševěd, stráví Jiří Martínek chvíli v maskérně.

Instruktaž soutěžících si vzala na starost asistentka režie Jana Šimáková. Předejde se tak zádrhelům při ostrém natáčení.

u televize nejraději sledují Doktora Vševeda. „Fakt jo? A jste normální?“ s nadsázkou se ptá moderátor. Později pobaví i sám sebe, když cituje výrok „revoluce požírá své děti“, součást jedné soutěžní otázky, a málem přitom řekne „pošlruje“. „Ale kdo ví, třeba to někdo z těch francouzských revolucionářů řekl,“ poznamená.

Pod přezdívkou Doktor Vševed vystupuje v pořadu šestačtyřicetiletý Jiří Martínek, odborník na historickou geografii z Historického ústavu Akademie věd ČR, jenž vyučuje na přírodovědeckých fakultách Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem a na Univerzitě Karlově v Praze.

Na tématech z „jeho“ oborů jej moc nenachytáte. „Slabší se cítím v otázkách techniky, filmu, hodně v moderní hudbě,“ prozrazuje mi v zákulisí. „Včera jsem po dlouhé době prohrál finále de facto na filmových otázkách. Jedna z nich byla, v jakém městě se odehrává první Smrtonosná past,“ dává příklad.

Jak sám říká, prohrát mu nevádí, ale musí to být bez ostudy. „Nejsem dokonalý, nemůžu znát všechno, ale mrzelo by mě prohrát na otázkách, které bych měl vědět.“

Nabídka na účast v pořadu přišla podle jeho slov v době, kdy cítil jisté vyhoření, navíc za pandemie, kdy uvažoval, co dál. „Nejdříve jsem vůbec netušil, že půjdu na obrazovku. Myslel jsem si, že chtějí nějakou spolupráci na otázkách. Když jsem zjistil, o co jde, řekl jsem si, že to zkusím,“ říká Jiří Martínek, jenž ve studentských letech soutěžil v pořadu O poklad Anežky České a pak také v Riskuj!, kde zvítězil.

Ačkoli Doktor Vševed i tři další lovci působí na obrazovce přirozeně, jako by jim byl

pořad ušitý na míru, ve skutečnosti museli projít konkurzním sítím a „porazit“ početné konkurenty.

Nejsem dokonalý, nemůžu znát všechno, ale mrzelo by mě prohrát na otázkách, které bych měl vědět

JIŘÍ MARTÍNEK

„Vybírali jsme je sedm až osm měsíců a oslovili jsme asi tisíc lidí,“ vydechne kreativní producentka Veronika Mikysková, když si to náročné období vybaví.

Předesílá, že ne všichni kývli. První malý rozřazovací kvíz s dvaceti otázkami však přesto vyplnilo několik stovek lidí. „Pak jsem asi se dvěma stovkami z nich absolvovala videohovory, k tomu další test a povídání, abych viděla, jak daný člověk působí. Z toho vyšlo asi sto lidí, kteří šli na velké vědomostní testy s různými obtížnostmi a tématy,“ přibližuje.

Když se výběr zúžil na desítky, následovaly kamerové zkoušky a pak ještě závěrečný stootázkový test. Vyšli z něj čtyři nejlepší, což ale nutně neznamená nejsečtější. Kromě vědomostí se přihlíželo k vystupování nebo ke schopnosti zvládnout stres v roli, která se od nich očekává.

Poznají je i v obchodě

„Vám jsem udělal radost, týmu už asi méně, ale máte mě tady,“ uvede se Jiří Martí-

nek, když se z nasvíceného tunelu vynoří co by soupeř soutěžící Lucie. V následném souboji, kdy oba odpovídají na stejné otázky, je úspěšnější, takže tým přichází o peníze a Lucie v soutěži končí. Štěstí zkusí další člen týmu...

Na dvěřích místnosti, kde Jiří Martínek a jeho kolegové tráví volné chvíle během natáčení, je nalepená všehřkající cedulka: Lovci. Na stole leží několik čokolád a lahev koly na doplnění energie, a najdeme tu také studijní pomůcky – periodickou tabulku prvků a nástěnnou mapu světa. Že by se připravovali až do poslední chvíle?

„To ani ne. Stejně člověk neví, na co se má připravit, jaké otázky dostane. Večer před natáčením už nic nedostudujete, na to není čas. Mám dvě zaměstnání, k tomu dvě děti,“ říká třičtyřicetiletá Dagmar Jandová, lovkyně, na niž přijde řada ve druhém z dnešních tří dílů, které se stihnou natočit.

Absolventka Přírodovědecké fakulty UK v Praze se v Českém hydrometeorologickém ústavu věnuje meteorologii. Jejím druhým zaměstnáním je tvorba her, kvízů a zábavných učebnic pro děti, odtud její přezdívka Kvízová dáma.

Přiznává, že vystupování před kamerou se bála, a to přesto, že soutěžila v Riskuj!, vyhrála v Nejslabší! Máte padáka! a zúčastnila se dohromady asi dvacetkrát AZ kvízu, obvykle s vítězným koncem.

„I po roce ještě trému trochu mám. Každý díl je jiný, pokaždé jsem v jiné kondici. Někdy mi naskočí něco, o čem jsem netušila, že to vím, jindy si nevzpomenu třeba na akrobatického lyžaře Aleše Valentu,“ zmiňuje své nedávné „selhání“.

Režisér Michael Čech si oblíbil britský originál, proto se na českou verzi těšil.

„Někdy udělám chyby, které bych nemusela, ale netrápí mě to,“ tvrdí Dagmar Jandová.

Natáčí se průběžně, tři díly za den

Předobraz soutěže Na lovu, britská kvízová show The Chase, se na televizní obrazovce objevuje od června 2009. Během let se rozšířila přibližně do dvaceti zemí světa. Televize Nova ji poprvé uvedla 16. srpna loňského roku. Natáčí se průběžně, vždy v několikadenních cyklech, a každý natáčecí den vzniknou tři epizody. Od června běží reprízy již odvysílaných dílů, na nové se mohou diváci těšit opět s koncem prázdnin.

Mimo svůj obor se cítí silná třeba v tématech divadla a literatury, za slabší považuje sport, moderní hudbu nebo novější filmy. Občasnou prohrou se podle svých slov netrápí, ostatně bez toho by soutěž byla nuda. Diváci jí do televize posílají dopisy, dokonce i dárky a popularitu pocituje také na ulici. „Někdy mě to zaskočilo, ale neobtěžuje mě to. Hromadnou dopravou jsem kvůli tomu jezdit nepřestala,“ směje se.

Jiří Martinek s nadsázkou poznamená, že v tomto ohledu nepomohly ani respirátory. „Hodně mě prozradí charakteristický hlas. Dokonce mě v samošce poznali podle chůze. Asi přicházím k pokladně stejně jako ty do k pultku.“

Nikdo nezná otázky předem

Když kreativní producentka Veronika Mikysková poprvé zhlédla britský originál soutěže The Chase, tušila, že by mohl u kvízového a křížovkářského českého národa zafungovat. „Od začátku jsme měli představu, že bychom ho chtěli podat odlehčenou, zábavnou formou stejně jako Britové,“ říká.

Do tohoto stylu zapadá i pro mnohé jistě nečekaná volba Ondřeje Sokola coby moderátora. „Spousta zemí, která tento formát převzala, tudy nešla. Když je ale moderátor suchar, většinou to nedopadne dobře,“ domnívá se.

Zábavnější formě podle ní odpovídá i tvorba otázek, které se netýkají jen běžných školních znalostí. „Snažíme se hledat i aktuální nebo vtipné věci, které diváka nejen poučí, ale i pobaví. To je od začátku naše cesta.“

Není tajemstvím, že otázky vymýšlí tým přibližně patnácti odborníků na různá témata. „Jsou mezi nimi lékaři, historici, různí učitelé daných oborů. Každou otázku ještě ověřujeme, kontrolujeme. Co se týče jejich výběru, držíme se algoritmu, který nám namíchal majitel licence. V konečné fázi do toho vidí asi tři lidi – já, dramaturgyně a správce softwaru. Všichni jsme pod velkými sankcemi, kdybychom otázky komukoli prozradili,“ říká Veronika Mikysková a důrazně vyvrací facebookové drby o tom, že lovci znají otázky předem, protože přece není možné, aby byli tak chytrí...

Podle režiséra Michaela Čecha v sobě Na lovu nese prvky napětí sportovního utkání.

„Originál jsem znal dlouho a vyloženě jsem si říkal, že je škoda, že u nás neběží,“ vzpomíná. „Když mě přizvali k české verzi, věděl jsem hned, že ji chci dělat,“ říká režisér, který věří, že čas vědomostních soutěží zdaleka není u konce.

jiri.sotona@pravo.cz